

RUDOLF JUROLEK

Kontinuum

versciklus a Bukolika című kötetből

...végezd a kiszámítható és mindennapi munkád, tereld a kertek közelébe...

Rainer Maria Rilke

-
a ködből a világ egy szelete bukkan elő, hozzávetőleg 200 méteres rádiusszal, melyben létezni lehet

-
*tér, melyet a léptek, a tekintet teremt meg
a lépések hirtelen összegződnek, és fölcikázik a kék fantomvillanása: kapcsolat az elveszett paradicsommal*

-
*a város szélén kertek
élet a lassan vonuló felhők védelme alatt
a folyók hangjában egymilliárd éves lerakódás
a gólya kékségből kékségbe vitorlázik
a fény, mint jóváhagyás, minden ott létezik*

-
semmi sem veszett el, itt van minden az utolsó részletig: ami egy perjeszál és a 12-es szám a toronyórán

-
*március, csupasz, hosszan érlelt mezők
égbolt a világ legmélyebb emlékezetéből
madárdal fényen átszűrve
mindenütt a kimondottság tisztasága
a nyelv, mellyel megérinthez Isten felénk nyújtott keze*

Rudolf Jurolek (1956) különleges alakja a kortárs szlovák irodalomnak, jelentős költő. A kassai Műszaki Főiskolán végzett. Technológus, tanító és publicista is volt. Első kötete *Posunok* (Gesztus) címmel jelent meg 1987-ben. Későbbi kötetei a filozofikus természetlira gazdag tárházát mutatják fel: *Život je možný* (Az élet lehetséges – 2007), *Smrekový les* (Fenyőerdő – 2009), *Polné vety* (Mezei mondatok – 2013). Prózai műve a *Pán O* (Ó Úr – 2017). 2017-ben válogatást készített Mila Haugová verseiből. *Bukolika* című 2021-es kötetét jelölték Arany Hullám-díjra.

-
de mindezt a mindent, ezt a paradicsomi érzést, a világnak miképp viszonzozzuk?

-
*reggel kinyitom az ablakot, és megérzem a végtelen, megvalósíthatatlan erők dagályát
mindenben annyi a fény, annyi a jelen idő, hogy létezik
a fűből egy madár röppen föl, és behajítja a térbe a létezés minden erejét*

-
másképp nézne ki a világ, ha másképp írnám le

-
*az utcán elszabadult színes léggömbök gubanca, melyre hull a hó
a világ titokban történik, a tartalomra helyezte a hangsúlyt, a formák sameddig se bírják*

-
egy bizonyos mennyiségű élet fölhalmozása után az értelem hirtelen új röppályára vált

-
*a sűrűbe menekülő óz: a rejtett élet felvillanása
a csipke vöröseben a frissen betetőzött szenvedély nyoma
a világ lenyűgöz, de föl nem szabadít*

-
zöld, zöld, zöld: úgy itatódom belé, mint a cinóber egy csöppje

-
*kerékpár, rajta egy fiú és egy lány
a fák között út a folyóhoz
valami távoli nyárba*

-
*mennyi történetnek kell összeilleni, hogy a világ lehetséges legyen
félreeső hely, ahol a folyó kanyarodik és komótos sodrásában pisztrángok élnek*

-
*még a galagonya vöröse, még a tó: a cseppfolyósodott rezgés tömege
hirtelen valami rettenetesen fájni kezd: az elviselhetetlen vágy minden után
majd a gyönyör hulláma, a vágy másodpercnyi beteljesedése*

-
minden nap azt bizonyítja, hogy ugyanannak a lehetőségei kimeríthetetlenek

-
*az élet rengeteg kísérletet végzett el
míg megtalálta a kifejeződési formáját
a hullámozó táj és a kiegyensúlyozott ég úgy néznek ki
mintha soha nem tudnának elfáradni, és a kezdetektől fogva a mához tartoznának*

-

*a látómezőben három borókafenyő, három fehér felhő
egyensúlyi tó
az idő múlása a varjak lassú röptének pályagörbéjét és a távoli hegyvonulat
hullámzó körvonalát követi*

-

*egy apró zárt udvarban, ahová a kitárt kapun keresztül lehet benézni, ül
az asztalnál egy idős férfi, és az idő mérhetetlenül lassú múlásában kortyolja kávéját*

-

*a városon kívüli csendben, a déli lejtőn, csak a tücskök hangjával és a lepkék
röptével érik a szőlő*

-

*a gyíkocska villámgyorsan menekül a bozótosba
ott, ahol volt, egy másodperc töredékéig megmarad a képe*

-

*szavakat keresek, melyek átvinnének a mai nap megpróbáltatásain
a vitorlázó repülőgép lenne az?
az a vágy, valamit kimondani tiszta erőből*

-

időnként valami belőlem kihullik, önkéntelenül, mint Brodskij velencei könnycseppje

-

*Pierre Albert Birot azt ajánlotta, a szavakat tegyük ki a napra
a nap a világot jobb fényben mutatja
az élet kibogozódik, az 1 felé közelít
könnyedén lépkedek, mintha büntelen*

-

*a sorok mint hullámok
a gyönyör hulláma után a szorongás hulláma
míg szét nem fröccsennek a sztoikus parton*

-

*egész nap nyár, a réten a lábak elől sáskahadak ugrálnak el
az égen egy héja, vitorlázik és rimánkodva vijjog a párja után*

-

*a nap vége felé alacsony ellenfény, hosszan elnyúló árnyak: különös horizontális béke
most mondani valamit, egyszer és örökké*

-
*augusztus dél az erdő alatt
tekintetem önkéntelenül a lepke után röpköd
semmit sem fedeztem föl, semmit sem lepleztem le, de láttam citromlepkét
a réti bakszakáll virágán
és egy felhőt, melynek gyerekvágy alakja volt*

-
*magam mögött hagyni a fényt, az otthon színeit
a helyet, ahol az anyag és a forma nagyon megszelídült
ahol minden elérhető*

-
*mi halmozódott föl bennem?
túl sokáig néztem a tűzbe és a csillagokra?
túl sokáig nem tartottalak karjaimban?*

-
*mennem kell, lépkedni sehová, nem mondani
létezni és teljesen megfeledkezni erről*

-
*és elkezdni újra: a feledésből, a világra vetett ártatlan tekintetből:
a két tölgyhöz kaptatni a dombon
az út mellett pipacs, a távolban kakukkszó*

FORGÁCS MIKLÓS fordítása